



»Jeg tror ikke rigtigt«

Af Thomas Nedergaard, sognepræst, tidligere præst i Ungdomskirken på Vesterbro

– sådan lød det mange gange i uKirke – Ungdomskirken på Vesterbro

I uKirke havde vi ugentlige arrangementer med alt fra 30-170 unge. Min primære opgave var at snakke - snakke med alle der havde lyst til at snakke. Når snakken blev lidt dybere, og vi nærmede os tro eller noget, der mindede om tro, så var sætningen »Jeg tror ikke rigtigt« en af de hyppigste sætninger, jeg hørte. Ordene »Jeg tror ikke rigtigt«, dækkede over alt fra en oprigtig tvivl på, om de troede nok eller godt nok, over ligegyldighed, til direkte afstandtagen til tro og alt, hvad troen er. Spørgsmålet er så, hvordan man går til sådan en samtale? For hvis flertallet ikke tror, de tror rigtigt eller tror nok, hvordan kommer vi så overhovedet i dialog?

Indstigningspunktet og det der forvandlede min tilgang til dialogen, var min egen erkendelse af, at jeg ikke forstod, hvad ordet »rigtig« betyder i sætningen; »jeg tror ikke rigtigt«. Er det som nævnt en aktiv stillingtagen om ikke at tro? Er der reel tvivl? Er det en (tit med rette) fordomsfuld tro på, at man skal være på en rigtig måde for at tro? Eller er sætningen et forsøg på let at komme ud af samtalen med præsten? Af Thomas Nedergaard, sognepræst, tidligere præst i Ungdomskirken på Vesterbro

»... det der forvandlede min tilgang til dialogen, var min egen erkendelse af, at jeg ikke forstod, hvad ordet rigtig betyder i sætningen; jeg tror ikke rigtigt.«

Første skridt til dialog

Første skridt er at erkende uvisheden, smide alle mine gode råd og holdninger til, hvad ordet »rigtig« betyder i det her tilfælde. Forandre mit perspektiv og forholde mig spørgende og interesseret til den anden. Det kan være utrolig svært, når man som mange af os står med begge ben plantet solidt i kirken og troen. Vi kender til tvivl og tro på utallig mange måder og har tit en holdning eller vejledning på tungen. Det er jo også det, vi øver os på hver søndag, når vi prædiker, eller det der sker til dåbssamtalen, hvor vi over for det meget tavse forældrepar, der gerne vil have lille Ida døbt på grund af bedstemors ønske, men intet siger, og derfor begynder ordstrømmen at vælte ud af mig med, hvad jeg syntes, troen rigtig er. Det er her, vi skal stoppe op ... øve os i at aflejre alle de tanker og gode intentioner, gemme dem til side og så lytte. Lytte efter hvad det egentlig er, den anden siger; hvem er hun? Hvad tænker hun egentlig om tro? Og så med tiden, hvis vi bliver vist den tillid, begynde at stille spørgsmål – spørgsmål der kan åbne den andens forholden sig til kirke, tro og tvivl. Spørgsmål, der begynder i det meget åbne som, kan man gradbøje tro? Hvad er Gud i det, du tror på?

Når jeg møder ordene »Jeg tror ikke rigtigt«, er det tit et udsagn med så utrolig mange fordomme om, hvad det er, vi tror og ikke tror på i kirken. Fordomme der er skabt af lige dele virkelighed, møder med tydelige kristne og så fremstillinger af kristne fra Netflix-serier og amerikanske film. Ved at være opmærksom og interesseret kan det være muligt at komme ind bag ved ordet rigtig i sætningen og finde ud af, hvad den anden kommer med.

»Troen tilhører et meget privat område i vores liv, og det er derfor nødvendigt at være tillidsvækkende, lyttende og opmærksom.«

Relationen må komme først

Min seneste samtale, hvor jeg blev mødt af sætningen »jeg tror ikke rigtigt«, var i Aabenraa Arrest, hvor jeg kommer hver 14. dag. Jeg havde en samtale med en af de nyindsatte, og

hans første sætning, efter jeg havde præsenteret mig, var »Jeg tror sgu ikke rigtigt på det der med Gud, så find du en anden at snakke med, præst«. Samme dag havde jeg med en af vagterne arrangeret en grillaften, og jeg lavede mad med den samme indsatte. Under den snak fik vi vendt alt fra opskrifter til spørgsmålet, hvad er Gud? Tilliden blev etableret, og da han opdagede, at jeg ikke ville have ham til at tro et eller andet specielt, så ville han gerne snakke, og jeg er ikke i tvivl om, at han ønskede at snakke om tro, men han turde ikke. Jeg håber, at tilliden til mig som præst vokser hos ham, og at han med tiden måske har lyst til at snakke mere om det, han tror på, og hvem ved, måske en dag også hvad jeg tror på? Selv om det ikke er så vigtigt.

Jeg tror altså ikke rigtigt, vi kan tale om tro, før vi har fjernet fordomme og skabt relation. Troen tilhører et meget privat område i vores liv, og det er derfor nødvendigt at være tillidsvækkende, lyttende og opmærksom. Det er en helt anden rolle, end den vi i udgangspunktet har om søndagen, og jeg oplever, det er svært nogle gange at skifte til den spørgende og lyttende. Men jeg ved, at det var det hele værd, når jeg sad på trappen udenfor kirken efter et arrangement og den unge sagde: »Thomas jeg ved ikke, om jeg tror rigtigt, men på en eller anden måde så er det der med ham Jesus sgu cool nok, og jeg tror, han på en eller anden måde beskytter mig, også når jeg er hjemme«.